



Un Sínode que interessa com un Concili



El passat 19 d'octubre es va cloure el Sínode extraordinari sobre la família que es completarà amb el Sínode ordinari que es reunirà a Roma del 4 al 25 d'octubre de 2015. Aquest Sínode, com han dit alguns periodistes, ha suscitat un interès semblant al d'un concili. Especialment ha provocat molts comentaris l'actitud de l'Església amb relació a diverses situacions irregulars, com la dels divorciats que s'han tornat a casar. L'actitud comprensiva i misericordiosa del papa Francesc ha marcat els treballs sinodals.

GLOSSA

Beneïu aquesta taula; beneïu-nos, Senyor

Un migdia, tot tornant cap a casa, vaig veure dues dones assegudes en un banc d'una plaça molt concorreguda. Els trets físics i els vestits feien pensar en turistes estrangeres. Una era ja gran i l'altra bastant jove; potser eren mare i filla. Estaven desembolicant uns entrepans i, a la falda de la més gran, hi havia dues peces de fruita. La més jove custodiava una ampolla d'aigua. Un cop desembolicats els entrepans, es van senyar i digueren unes paraules que no vaig sentir perquè no era prou a prop. Per l'hora del dia, pels entrepans i la fruita, vaig arribar a la conclusió que beneïen l'àpat senzill que es disposaven a consumir. El fet em sobtà perquè, quan moltes de les famílies cristianes del país han deixat de beneir la taula o la benedicció queda per a les grans festes, unes turistes beneïen l'entrepà del migdia amb total naturalitat, assegudes al banc d'una plaça.

Aquest gest humil però ple de força ens hauria de fer pensar si no hauríem de recuperar el sentit de les benediccions de taula a les nostres llars. Els fets de cada dia, els actes senzills de la vida ofereixen una ocasió per manifestar el sentit religiós de les persones. Donem gràcies a Déu perquè se'ns revela en el seu

amor, en els seus dons. La pregària de benedicció és un acte de lloança a Déu, font de tota benedicció i, alhora, una pregària de petició de la seva ajuda, del seu favor. És la resposta de la persona a la generositat divina. Invoquem el nom de Jesús i fem el senyal de la Creu. Els cristians som beneïts en el Crist per Déu Pare: «Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt al cel» (Ef 1,3).

Oferint els aliments, oferim la vida i reconeixem que som criatures de Déu Pare i que l'aliment és un do seu. Beneir és *dir bé*, i quan *diem bé* de l'aliment, també el fem millor. En la benedicció demanem, a més, que no ens en falti i que beneïxi el que ens ha concedit: «Tots esperen de la teva mà que els donis l'aliment al seu temps» (Sl 104,27).

Aquest és el sentit de la benedicció de la taula que, feta en família, esdevé també escola de vida cristiana per a tots i, especialment, per als més petits, que hi aprenen a beneir el Senyor i demanar i agrair els seus dons, així com a demanar-los també per a tots aquells que els necessiten.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir la santedat

El nostre compromís de discernir la vida de l'Església Diocesana ha d'afrontar un desafiament difícil. És el desafiament de descobrir-hi petjades de santedat i de projectar el seu futur, de manera que esdevingui cada vegada més santa. La santedat és un dels trets essencials que ha de tenir l'Església veritable.

Parlem d'un desafiament difícil, en primer lloc, perquè senzillament a l'Església hi ha pecadors. I com conciliar aquest fet amb la santedat de l'Església? Seria una qüestió d'estadística, com en l'episodi del Gènesi, quan Abraham regatejava amb Jahvè sobre el percentatge de justos que bastaria per a no destruir la ciutat? (cf. Gn 19).

En segon lloc, perquè sorprenentment molts no sabrien dir què significa això de la «santedat», més enllà d'entendre-la com la qualitat de ser «bona persona».

Però l'obstacle més seriós és que, si preguntem a qualsevol que passa pel carrer què opina sobre si l'Església és santa, el més segur és que respongui que no ho és en absolut. Hi ha una mena de falca o estereotip en l'opinió pública, i també entre nosaltres els catòlics, segons el qual l'Església no pot fer una altra cosa que demanar perdó i penedir-se dels seus errors i pecats. Ens trobem en el punt oposat del triomfalisme orgullós. De vegades sembla que l'Església hagi de demanar perdó per existir davant de jutges i mestres, erigits per l'opinió pública. La qüestió s'agreuja quan la «difamació» esdevé un vici consentit i, el que és pitjor, s'instaura entre nosaltres, entre alguns «purs» que pretenen defensar l'Església traient la fama de sacerdots i fidels mitjançant xafarderies i denúncies, en la majoria de casos deformant o falsejant els fets...

Com no acceptar el fet que existeixi el pecat a l'Església, quan el mateix Jesucrist donava per descomptat que existiria, instruint-nos sobre un Regne de Déu, que en la seva fase actual ha de comptar amb el jull i els peixos dolents? (cf. Mt 13). El nostre discerniment sobre l'Església Diocesana hi ha de comptar. El que no acceptarem és que es constati el pecat entre nosaltres i no es faci des de l'amor, és a dir, des de l'amor als pecadors i a la mateixa Església. Més encara, que es denunciï oblidant que el denunciant pugui ser més pecador que el denunciat.

No hem de témer la veritat sobre la nostra Església. Ni tampoc les crítiques que ens puguin fer. És escaient el que em deia un amic, que em recordava aquella màxima de santa Teresa d'Àvila:

«La veritat pateix, però no pereix», evocant un adagi castellà que la compara als joncs: «La veritat es doblega però no es trenca.»

Sovint l'Església se santifica amb el moviment de «bellugar-se» sense trencar-se. I no és estrany que el moviment de bellugar-se sigui per causa del vent del mateix Esperit Sant.

L'Església és santa perquè santifica mitjançant la Paraula que hi ressona, pels sagraments que celebra per a la vida del poble, per l'amor concret que viu i contagia enmig d'una humanitat moribunda. Per això sant Pau anomenava «sants» els cristians. Donem testimoni, a més, que entre nosaltres «hi ha sants», també en el sentit efectiu, com a cristians que viuen realment segons l'Evangeli, malgrat les seves febleses. En tot cas, com va escriure E. Stein:

«La seva santedat resulta patent, encara que només per a aquells els ulls dels quals ja estan oberts, i els atreu al seguiment de Crist.»

D'aquests ulls oberts escoltarem de gust el seu discerniment sobre la santedat de la nostra Església.



† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat



ENTREVISTA



MIREIA MARQUÉS

Per a tota la vida

Durant el Sínode de la Família s'ha posat èmfasi en la importància d'una preparació adequada per al matrimoni. Els cursos previs són, per aquest motiu, la clau per conèixer el seu valor sacramental. La Mireia Marqués i en Francisco Pelayo, que es van casar el passat 11 d'octubre a Barcelona, van rebre una acurada formació i van fer, per separat —la Mireia és barcelonina i en Francisco, madrileny—, sengles recessos.

Què significa el pas que heu fet?

És el més important de les nostres vides. Estem contents d'haver-nos casat per formar una família, amb la il·lusió de gaudir i educar els fills que puguem tenir. Venim de famílies molt diferents pel que fa a la situació geogràfica i a la llengua, però hem rebut dels nostres pares una educació i uns valors molt semblants.

Esteu ben preparats?

Hem fet un recés en el qual hem meditat sobre nosaltres mateixos en tot allò que afecta a la convivència, al respecte, a la comprensió, als fills —com poguéssim tenir... Hem llegit textos adients al matrimoni i el llibre *Els cinc llenguatges de l'amor* ens ha descobert un ventall de situacions. Tot plegat ens fa entrar amb més fermesa i confiança en el matrimoni i estar més preparats per saber com reaccionar davant les adversitats i com ens ajudarà la fe a alimentar la nostra estimació.

De què li estàs més agraïda a Déu?

De la família que Ell m'ha donat. De l'educació que he rebut dels meus pares i d'haver-me fet créixer en el respecte i l'amor a Déu. Dels valors que m'han inculcat, d'haver après en l'estimació i la generositat, de donar sense esperar res a canvi i de saber perdonar... I, és clar, d'haver-me fet conèixer en Francisco!

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Juan XXIII y la filósofa Hannah Arendt



Juan XXIII fue un testimonio cristiano sin duda auténtico y coherente, y por eso fue creíble. A este respecto Hannah Arendt narra este hecho: mientras Juan XXIII agonizaba en el Vaticano la filósofa se encontraba en Roma, y una trabajadora del hotel en que se hospedaba le hizo esta afirmación: «Señora, este papa era un auténtico cristiano». Y la gran pensadora sobre la realidad y radicalidad del mal en nuestro mundo, se formula unas preguntas que son una sorpresa y a la vez una confesión llena de admiración. «¿Cómo pudo ocurrir que un verdadero cristiano se sentara en la silla de san Pedro? ¿No tenía primero que ser nombrado obispo y arzobispo y cardenal, antes de ser nombrado papa? ¿Es que nadie se dio cuenta de quién era este hombre?» Efectivamente, era un verdadero cristiano. (H. Arendt, *El Papa cristiano. Umanità e fede in Giovanni XXIII*. Bologna 2013, 18).

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

El valor de las pequeñas cosas



El gran literato checo Milan Kundera (Brno, 1929), que vivió años en Francia, seguro que debía conocer algunos escritos de santa Teresa del Niño Jesús. Kundera describía:

—«La **insignificancia**, amigo mío, es la esencia de la existencia. Está con nosotros, en todas partes y en todo momento. No se trata sólo de reconocerla, hay que amar la insignificancia en toda su evidencia, en toda su inocencia, en toda su belleza.»

El autor entiende por **insignificancia**: lo pequeño, lo escaso, lo insuficiente, el cero a la izquierda.

Una insignificancia demuestra lo que hay detrás de cada persona: egoísmo o amor. Es la espiritualidad de santa Teresa del Niño Jesús.

Las insignificancias —las pequeñas cosas— son las que nos hacen crecer.

—Muestran el amor a Dios y al prójimo.

—Nos transmiten contento y felicidad.

—Es el camino de los santos.

Sólo el amor de Jesús descubre el inmenso y misterioso poder de toda **insignificancia**, de toda **humillación**... Como escribe santa Teresa (Ms B - IX, Mi vocación: El Amor): «Sí, para que el amor quede plenamente satisfecho, es preciso que se abaje hasta la nada y que transforme en fuego esa nada...»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Francisco: 16 millones de followers



La cuenta personal en Twitter del papa Francisco ha superado los 16 millones de seguidores. En uno de estos cortos y profundos mensajes escribió: «Los santos no son superhombres. Son personas que tienen el amor de Dios en su corazón y comunican esta alegría a los demás.»

Los santos, ha explicado el Papa en diversas ocasiones, son pecadores que siguen a Jesús por el camino de la humildad y de la cruz, y así se dejan santificar por Él. No perdamos la esperanza en la santidad. Nosotros los pecadores estamos llamados a dejarnos transformar, renovar, santificar por Dios.

Los santos siguen a Jesús, esperan en Él. La santidad es un don de Jesús. Es necesario que Cristo crezca y que nosotros disminuyamos. Llevar la cruz todos los días, la cruz ordinaria, la cruz sencilla y dejar que Jesús crezca.

Los santos comunican alegría. «La evangelización, en nuestro tiempo, sólo será posible por medio del contagio de la alegría —decía Francisco a los jóvenes. La alegría del evangelio brota de un corazón pobre, que sabe regocijarse y maravillarse por las obras de Dios, como el corazón de la Virgen.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL



Accés al Breviari

3. ■ **Dilluns** (□ Urgell) (lit. hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14]. St. Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; St. Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; St. Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès); Sta. Sílvia, mare de Gregori el Gran; St. Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh. Els innombrables màrtirs de Saragossa.
4. □ **Dimarts** [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prevere, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.
5. ■ **Dimecres** [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Sta. Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).
6. ■ **Dijous** [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633). Sants i beats màrtirs del s. xx a Espanya; sant Lleopard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).
7. ■ **Divendres** [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. vii); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva; beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861).
8. ■ **Dissabte** [Flm 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.
9. □ **† Diumenge vinent**, Dedicació de la Basílica del Laterà (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / 1Co 3,9b-11.16-17 / Jn 2,13-22]. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).

TOTS ELS FIDELS DIFUNTS

▮ Lectura del llibre de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respongué als seus amics: «Tant de bo que les meves paraules quedessin inscrites, gravades amb un cisell d'acer i resseguides amb plom, entallades a la roca perquè em fessin de testimoni. Però jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu: veuré que el meu testimoni em fa costat, contemplaré Déu, que em portarà una bona nova. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre.»

▮ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9.10c-12)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu, tal com diu l'Es-criptura: «Ho juro per la meua vida, diu el Senyor: Davant meu s'agenollarà tothom, i tota llengua confessarà a Déu les seves culpes». Per tant, cadascú haurà de donar compte a Déu de la seva pròpia vida.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-6)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi.»

▮ Lectura del libro de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respondió diciendo:

«¡Ojalá se escribieran mis palabras, ojalá se grabaran en cobre; con cincel de hierro y en plomo se escribieran para siempre en la roca! Yo sé que está vivo mi Vengador y que al final se alzaré sobre el polvo: después que me arranquen la piel, ya sin carne, veré a Dios; yo mismo lo veré, y no otro, mis propios ojos lo verán. ¡Desfallezco de ansias en mi pecho!»



La resurrecció dels morts. D'un Llibre d'Hours dedicat a la Mare de Déu (Biblioteca Nacional de França)

▮ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 14,7-9.10c-12)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; en la vida y en la muerte somos del Señor. Para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de vivos y muertos.

Todos compareceremos ante el Tribunal de Dios, porque está escrito: «Por mi vida, dice el Señor, ante mí se doblará toda rodilla, a mí me alabará toda lengua.» Por eso, cada uno dará cuenta a Dios de sí mismo.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-6)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí.»

COMENTARI

Jesús, el camí



El fragment del comiat de Jesús de l'evangeli segons Joan que llegim avui resulta molt esperançador en la commemoració dels difunts. Jesús parla en aquests llargs discursos de la seva pertença: Jesús se'n va al Pare. És la forma de referir-se a la seva mort, sense esmentar-la mai. Fins a vint-i-dues vegades es refereix al seu anar-se'n, marxar, allunyar-se, deixar el món, passar d'aquest món al Pare. El motiu de la marxa és molt clar. Però el text d'avui remarca per damunt de tot que va a preparar-nos lloc en la casa del Pare, per tornar i prendre'ns amb ell. Tot això és el que expressa amb el mot *camí*. Jesús no és només el model, tampoc no és només el

que assenyala la fita vers on dirigir-se, Jesús és el camí mateix. El missatge és d'una plenitud sense parió: «Ningú no arriba al Pare si no és per mi.»

Però el text reserva una sorpresa per al lector amatent. Jesús ja és en el lloc on ens vol portar: «Us prendré amb mi perquè també vosaltres estigueu allà on jo sóc» (14,3). Jesús ja és, en el seu comiat, en el lloc on ens ha de portar. Per dir-ho amb una formulació que Joan empra en altres llocs: «Jesús és sempre amb el Pare i el Pare és sempre amb Jesús» (8,16; 8,29; 16,33). Diu Jesús molt abans en Joan: «Em buscareu i no em trobareu. Allà on jo sóc, vosaltres no hi podeu venir» (7,33). El text diu exactament això, com ho mostra el desconcert dels jueus: «Què signi-

fica això que ha dit "em buscareu i no em trobareu" i "allà on jo sóc vosaltres no hi podeu venir"» (7,36; cf. 13,33). Aquesta formulació la tenim reproduïda en altres llocs de Joan (12,26; 14,3; 17,24). Jesús pertany al Pare: «El fill està sempre a la casa del Pare» (8,35); «creieu-me, jo estic en el Pare i el Pare està en mi» (14,11). Aquesta és també la metàfora que presideix l'encapçalament de la narració de Joan: «A Déu no l'ha vist mai ningú; el fill únic, que és Déu, i que està en el si del Pare és qui l'ha revelat» (1,18). Si deixem que Jesús, a més d'estar amb nosaltres, estigui en nosaltres (el cep i les sarments), aleshores la nostra mort també serà un «passar d'aquest món al Pare» (13,1).

Oriol Tuñi, SJ



CRÒNICA



Inici diocesà de l'Any Teresià. El bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia el passat 15 d'octubre a l'única parròquia del bisbat que té per titular la santa d'Àvila, a la població de Gavà. Va fer esment del missatge que el papa Francesc ha dirigit al bisbe d'Àvila sobre santa Teresa, el va entregar al rector, Mn. Xavier Ribas, i va animar els fidels a tenir-la com a referència per a la seva vida de comunitat parroquial.

Reunió de delegats de Família i Vida de la CET. Dissabte 18 d'octubre, al matí, va tenir lloc a la Casa de l'Església, la reunió regular dels delegats de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, amb el bisbe Agustí Cortés, que n'és l'encarregat.

AGENDA

Cadena de pregària per les vocacions 2014 i estada vocacional a l'Arxiprestat de Bruguers. Durant el mes de novembre se celebra per desena vegada aquesta iniciativa de les diòcesis amb seu a Catalunya, enguany, amb el lema «La família, font de vocacions», en sintonia amb el sínode celebrat durant el mes

IX Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu de Llobregat

Del 10 al 13 de novembre, de les 21.30 a les 23 h, a la Casa de l'Església, de Sant Feliu de Llobregat. Amb el lema «10 anys de la nova diòcesi. Una Església en marxa» intervinen els diversos ponents sobre les diferents temàtiques: el P. Antoni Pou, osb, sobre «Les comunitats del Nou Testament»; Mn. David Abadías sobre «L'Església creix al llarg de la història»;



Mercè Lajara i Montserrat Clavera sobre «Imatges de l'Església al cinema»; i l'entrevista i col·loqui sobre el present i futur de la diòcesi, amb el bisbe Agustí Cortés i Maria Bargalló, de l'ACO, conduïda per Samuel Gutiérrez.



passat. Els dies de la cadena de pregària que corresponen al Bisbat de St. Feliu són el 9, 19 i 29 de novembre. Per complementar i potenciar aquesta intenció de pregària, la Delegació de Pastoral Vocacional promou també l'estada vocacional a l'Arxiprestat de Bruguers, aprofundint el concepte i experiència de la cultura vocacional. El centre de les celebracions serà la parròquia de Sant Joan Baptista de Viladecans, on l'últim dissabte del mes tindran lloc els actes de cloenda.



V Trobada d'animadors de la Litúrgia. Dissabte 15 de novembre, de les 10.30 a les 13 h, al voltant de la temàtica «Per què la litúrgia és el cim i la font de la vida cristiana?», que exposarà Mn. Lluís Prat, delegat de Litúrgia del bisbat de Solsona, en la seva ponència. Com a les edicions anteriors, són convocats tots els animadors i animadores que fan algun servei a les parròquies per fer més vives i participades les celebracions.

XXIX Trobada de delegats diocesans de Pastoral Universitària. Amb el títol «Cap a una presència significativa i transformadora a la Universitat: Identificació i reptes», tindrà lloc els propers 6 i 7 de novembre, organitzada per la Subcomissió Episcopal d'Universitats, i comptarà amb la presència del bisbe Agustí, que n'és el president.

Reunió de corals que col·laboren amb la catedral. Com és habitual cada any, les corals que animen la litúrgia a les celebracions presidides pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç, es reuniran a la Casa de l'Església, per coordinar les seves intervencions d'acord al calendari diocesà. La reunió serà enguany el 8 de novembre a les 11 h.

FORMACIÓ

Cap de setmana d'«Encontre Matrimonial». 14-16 de novembre. Organitzat pel moviment del mateix nom, està dirigit a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Casa d'exercicis Sant Ignasi, dels Jesuïtes de Sarrià, Barcelona. Informació: Domènec i Raquel Tena t. 936 500 721, www.encontrematrimonial.org.

NECROLÒGIQUES

Mn. Lluís Anton Armengol.



El delegat d'Eccumenisme va arribar a la Casa del Pare el 15 d'octubre, a l'edat de 71 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc divendres 17 d'octubre de 2014, a les 16 h, a la parròquia de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú, d'on era rector emèrit.

ECO DE LA PALABRA

Discernir la santidad

Nuestro compromiso de discernir la vida de la Iglesia Diocesana ha de afrontar un desafío difícil. Es el desafío de descubrir en ella huellas de santidad y de proyectar su futuro de forma que sea cada vez más santa. La santidad es uno de los rasgos esenciales que ha de tener la Iglesia verdadera.

Hablamos de un desafío difícil, en primer lugar, porque sencillamente en la Iglesia hay pecadores. Y ¿cómo conciliar este hecho con la santidad de la Iglesia? ¿Sería esto una cuestión de estadística, como en el episodio del Génesis, cuando Abraham regateaba con Yahvé sobre el porcentaje de justos que bastaría para no destruir la ciudad? (cf. Gn 19).

En segundo lugar, porque asombrosamente muchos no sabrían decir qué significa eso de la «santidad», más allá de entenderla como la cualidad de ser «buena persona».

Pero el obstáculo más serio es que, si preguntamos a cualquiera que pasa por la calle qué opina sobre si la Iglesia es santa, lo más seguro es que responda que no lo es en absoluto.

Existe una especie de muletilla o estereotipo en la opinión pública, y también entre nosotros los católicos, según el cual la Iglesia no puede hacer otra cosa que pedir perdón y arrepentirse de sus errores y pecados. Nos hallamos en el punto opuesto al triunfalismo orgulloso. Algunas ve-

ces parece que la Iglesia tenga que pedir perdón por existir delante de jueces y maestros, erigidos por la opinión pública. La cuestión se agrava cuando la «difamación» deviene un vicio consentido y, lo que es peor, se instaura entre nosotros, entre algunos «puros» que pretenden defender la Iglesia quitando la fama de sacerdotes y fieles mediante chismes y denuncias, en la mayoría de casos deformando o falseando los hechos...

¿Cómo no vamos a aceptar el hecho de que exista el pecado en la Iglesia, cuando el mismo Jesucristo daba por supuesto que existiría, instruyéndonos sobre un Reino de Dios, que en su fase actual ha de contar con la cizaña y los peces malos? (cf. Mt 13).

Nuestro discernimiento sobre la Iglesia Diocesana ha de contar con ello. Lo que no aceptaremos es que se constate el pecado entre nosotros y no se haga desde el amor, es decir, desde el amor a los pecadores y a la misma Iglesia. Más aún, que se denuncie olvidando que el denunciante pueda ser más pecador que el denunciado.

No hemos de temer a la verdad sobre nuestra Iglesia. Ni tampoco a las críticas que nos puedan hacer. Viene al caso lo que me decía un amigo que me recordaba aquella máxima de santa Teresa de Ávila:

«La verdad padece, pero no perece», evocando un adagio castellano que la compara a los juncos: «La verdad se dobla pero no se quiebra.»

Muchas veces la Iglesia se santifica con el movimiento de «doblar» sin romperse. Y no es de extrañar que el movimiento de doblarse se deba al viento del mismo Espíritu Santo.

La Iglesia es santa porque santifica mediante la Palabra que resuena en ella, por los sacramentos que celebra para la vida del pueblo, por el amor concreto que vive y contagia en medio de una humanidad moribunda. Por eso san Pablo llamaba «santos» a los cristianos. Damos testimonio, además, de que entre nosotros «hay santos», también en el sentido efectivo, como cristianos que viven realmente según el Evangelio, a pesar de sus debilidades. En todo caso, como escribió E. Stein:

«Su santidad resulta patente, aunque sólo para aquellos cuyos ojos ya están abiertos, y los atrae al seguimiento de Cristo.»

De estos ojos abiertos escucharemos gustosos su discernimiento sobre la santidad de nuestra Iglesia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat